

Nederland,

van hoer tot bruid

J. den Admirant, dienaar van het Woord

Om maar met de deur in huis te vallen.....

Er zijn allicht mensen die, alleen al bij het horen of zien van zo'n titel, *Nederland, van hoer tot bruid*, hun stekels opzetten. Op verschillende manieren kan het aanstootgevend zijn. In de eerste plaats zijn er een heleboel mensen die zo in hun eigen wereldje opgaan, dat zij nooit of te nimmer nadenken over hoe de vlag er bijstaat in ons land. Ik ben toch Nederland niet? En als een stel Nederlanders ons land willen verknallen en vergallen, ze doen hun best maar, ik leef mijn eigen leven, als ze mij maar met rust laten.....

Een ander herkent zich misschien meer in die Nederlander die zo zijn buik vol had van ons land, dat hij Schiphol verliet en ergens door een muurtekst liet weten, dat hij nooit meer een woord Nederlands zou spreken. Was hij of zij zwaar gekwetst, dat het eens zo gezegende Nederland de laatste tientallen jaren omgetoverd was tot een beestenbende waar hij of zij zich niet meer in thuis voelde? Zo iemand heeft zich kennelijk wel zorgen gemaakt om de verloedering van ons land, maar kon er niet langer tegen en nam er afstand van.

In het geval dat men helemaal niets heeft met ons volk, omdat alles om eigen leven draait, voor zo iemand heeft Nederland als natie al niets meer te zeggen. Als men dan ook nog eens Nederland als hoer betitelt die (o, wat fijn!) zich tot bruid ontwikkelt, barst men helemaal in lachen uit. De doorsnee Nederlander heeft in de verste verte geen idee, waarom Nederland met een hoer vergeleken zou moeten worden, laat staan (in de toekomst dan) met een bruid. Het mag dan zo zijn, dat wij in een oversekste cultuur terechtgekomen zijn en dat overspel, pornografie, bloot, seks, vreemdgaan en homofiele praktijken ons volksbeeld langzamerhand beheersen, maar daarom noem je een heel volk toch nog geen hoer?

De aanstoot kan ook nog uit een heel andere hoek komen. Er lopen toch ook nog wel een paar mensen rond in ons land, die kosjer zijn. En dan bedoel ik niet die mensen die afgeven op het huidige moderne leven, maar er stiekem toch lekker van meegenieten. Die zijn er ook natuurlijk. Mensen die rood van opwinding worden als het om de sekscultuur gaat, en ondertussen stiekem van een pornoprogramma of -blad genieten. Nee, ik bedoel die mensen die oprecht met God wandelen. Die van binnen pijn hebben om alles wat er loos is in ons land, maar die per se niet over één kam geschoren willen worden met de massa, met ons volk, met Nederland.

Geen denken aan, dat deze inleiding het aanstootgevende uit de titel wil wegnemen. Integendeel, de titel is nog heel netjes vergeleken bij de werkelijke toestand! Wie een beetje thuis is in de Bijbel, weet dat de beeldspraak 'hoer' en

‘bruid’ bij de profeten in Israël heel gebruikelijk was. En daarbij ging het niet zozeer om lichamelijke uitspattingen. Die waren er in het oude Israël ook wel. Maar die ontsporing had een oorzaak. God had Israël verlost uit de tirannie van Egypte, uit de greep van dwangarbeid en uitmoording, en het als volk tot Zijn bruid aangenomen. In de eenzaamheid van de woestijn had Hij Zijn liefdestem laten horen. Hij was een heel speciale relatie met Israël aangegaan, die tot zegen zou worden voor alle volken. Er waren hoogtepunten geweest, in de woestijn, en onder de regering van de koningen David en Salomo. Zoals ons land en volk in de zestiende eeuw hun hoogtepunt beleefde. God had Zijn liefde over Israël en over ons volk uitgestort. Maar daarna was het bij Israël en ook bij ons bergafwaarts gegaan. Andere minnaars waren ten tonele verschenen. Op duizend en één manier is Israël, en is ook het Nederlands volk ‘vreemd’gegaan. Afgoden, demonen, zijn met vlag en wimpel binnen gehaald. En onze God en Vader Die ons geleid heeft, en in Zijn Zoon ons alles schonk, is aan de kant gezet.

Die ontwikkeling kan alleen God ombuigen. Wanneer Hij van plan is, ons hele volk, met een ‘David’als vorst die het voortouw neemt, tot diep berouw en totale verandering en vernieuwing te brengen, wie meent dat te kunnen keren? De titel bergt voor de schrijver een minstens zo grote verrassing in zich als wellicht voor u.

Wordt het niet hoogtijd dat wij Nederlanders, die werkelijk niet op ons mondje gevallen zijn, onze kaken eens op elkaar houden? Zullen we maar niet stoppen met elkaar te beschuldigen of God verwijten te maken? Kunnen we maar niet beter als verloren zonen en dochters naar Hem terug keren? Wat een feest zal dat zijn, voor de Vader nog meer dan voor ons!

Met een gebed draag ik dit boek op aan onze God:

Barmhartige Vader in Jezus Uw Zoon!

Wie is in staat, te peilen wat er in Uw hart omgaat als U naar ons volk kijkt?

Hoe langdurig en hartgrondig bent U op Uw hart getrapt!

Breng ons als volk tot diep berouw.

Laat ons land, waarvan de bodem haar inwoners uitspuwt om haar afschuwelijke zonden, nat worden door tranen van berouw.

Laat het ogenblik spoedig aanbreken, waar Uw kinderen al zo lang om hebben gebeden.

Gebruik de boodschap van dit boek om ons volk wakker te schudden en door elkaar te rammelen.

Verlos ons van de valse profeten, van ‘herders’ die de schapen verwaarlozen.

En maak door eenparig gebed ons volk, onder leiding van onze Koningin of aanstaande Koning, tot één kudde, die het op één Herder houdt: Jezus, Uw Zoon, de komende Koning van Israël! Tot zegen van alle naties in ons midden!

In Jezus, Uw Zoon! AMEN!

Hoogeveen, 10 mei 2012.

J. den Admirant, dienaar van het Woord van God.

Eerste deel

Evangelie dat mensen verandert

Hoofdstuk 1

Oorsprong en belang van het Evangelie

Laten we maar meteen van wal steken. Met dit boek hebben we ons volk op het oog. Niet dat ik de illusie heb dat iedereen het een, twee, drie zal lezen. In dezen geldt: honger is de beste kok. Wie leeft in de geest van: 'lang leve de lol' en niet verder kijkt dan zijn neus lang is, zal een boek met een Bijbelse boodschap gewoon te zware kost vinden. Maar wie het vage idee heeft: 'er is meer tussen hemel en aarde' en heilig ontevreden is met z'n lieve leventje, begint misschien honger te krijgen naar meer. Het maakt niet uit, welke achtergrond iemand heeft. Al heb je nooit een kerk van binnen gezien. En al ben je net als die thuishulp, die aan een hoogbejaarde dame vroeg wat dat voor dik boek was dat daar lag. Toen deze zei: 'een Bijbel', antwoordde ze verbaasd: 'O, is dat nou een Bijbel'. Tja, en toch waren er in de plaats waar ze woonde zo'n kleine veertig kerkelijke gemeenten. Helaas is het christelijk wereldje vaak een gesloten circuit. We hopen dat dit boek helpt, nodeloos opgetrokken muren af te breken.....

Bereikbaar

De vraag is niet: hoe bereiken wij de onwetende massa? De vraag is: zijn zij die zich christen noemen, wel bereikbaar voor die ander? Er zijn al genoeg mensen die een soort ingebouwd afweermecanisme hebben. Men wil vooral niet lastig gevallen worden. Geen idee hoe groot het percentage is over wie het gaat, maar een heleboel Nederlanders leven op een eilandje. Ze leven voor zichzelf en kunnen weinig interesse opbrengen voor hun naaste. Ze horen het verhaal van die ander ongeduldig aan tot hij of zij uitgepraat is en hangen dan hun eigen verhaal op. Dat is natuurlijk erg jammer, maar de Bijbel zegt al dat in de laatste dagen de mensen liefhebbers van zichzelf zullen zijn, meer uit op genot dan op God. Het hoeft ons dus niet te verbazen.

Nu is niet iedereen om een praatje verlegen, en zeker niet als hij of zij denkt: 'ze willen me bekeren. Laten ze naar zichzelf kijken, dan hebben ze nog wel even de handen vol'. Of zo iemand gelijk heeft! Een buitenstaander mag dan van de Bijbel geen kaas gegeten hebben, ze voelen soms vlijmscherp aan of het bij buurman zuivere koffie is, of een vroom praatje dat niets om het lijf heeft.

Geen muurtje of masker

Iemand die twintig jaar lang een rijk getuigenis, in daad en woord, van Jezus gaf, kon uren over zijn Verlosser spreken zonder dat het een moment verveelde! Als christen stond hij voor iedereen klaar. Toen hij bij een jong stel eens ging behangen, hield hij zijn mond over Jezus. Iemand die gisteren van spuitjes over

z'n nek is gegaan, moet je de andere dag niet weer spuitjes voorzetten' zei hij.

Ze zeggen wel eens: 'christenen? het zijn net mensen'. Dat klinkt komisch, maar het is geen reclame. Natuurlijk is het waar, wat Paulus zegt, dat volgelingen van Jezus 'geheel anders zijn'. Maar dat zal onze naaste dan zelf moeten kunnen constateren. Dat hoeven we zelf niet te benadrukken. Want daar zit meestal een luchtje aan. Trekken we maar niet al te gauw een muurtje om ons heen op? Wordt ons contact met medemensen niet al te gauw onmogelijk, omdat we soms van die onmogelijke mensen zijn? Willen we bereikbaar voor die ander zijn, dan zullen we zo eerlijk moeten zijn om ons masker af te gooien.

1. Dezelfde Schepper

We hebben met iedereen minstens vier dingen gemeen. In de eerste plaats: we zijn net als die ander, uit dezelfde handen van de Schepper voortgekomen. Ook als hij of zij daar geen laars van gelooft, dat doet niet ter zake. Het gaat erom, dat wij hem of haar zien als een kostbaar schepsel van God. In welke toestand men ook zit. Wat hij of zij ook heeft uitgevreten. Al kun je nauwelijks enige karaktertrek van onze hemelse Vader in hem of haar ontdekken. Het is en blijft voor het geloof een feit: we hebben met een medeschepsel van God te maken. En dat betekent heel wat. Wat dacht u van de jongen, die al tien, twintig jaar geleden het ouderlijk huis heeft vaarwel gezegd, en nooit meer iets van zich laat horen? En dat terwijl hij thuis alleen maar liefde heeft ervaren? Stel dat zo'n kind zijn hart stijf dicht houdt voor alles wat aan thuis doet denken, betekent dat dan dat vader of moeder hun zoon of dochter vergeten is?

In de zestiger jaren was er een meisje dat van huis was weggelopen. Ze zwierf van de ene feesttent naar de andere. Moeders hart huilde om haar dochter. Maar...liefde maakt vindingrijk. Zij liet in elke café waarvan zij maar enigszins dacht dat haar dochter daar kwam, een fotootje van zichzelf ophangen. Daar onder schreef zij maar één woord: 'Kom'. Veel vuriger dan deze moeder naar haar dochter verlangde, verlangt God naar ons mensen, die ooit de deur van het Vaderhuis met een smak achter ons dicht gooiden!

2. Dezelfde afkomst

Wij hebben er in Nederland een handje van, mensen in een hokje te plaatsen. En natuurlijk, iedereen heeft zijn eigen verhaal. God bedoelt niet van de mensheid een grauwgrijze massa te maken. Ieder volk heeft zijn eigen volksaard, zijn identiteit. In ons kleine landje heeft elke provincie haar eigen karakter. Onvoorstelbaar mooi is dat. Ook taal of dialect verschillen. Ja, ieder mens is uniek. Geen twee vingerafdrukken zij dezelfde. Toch is er ook iets dat ons allemaal samenbindt. Behalve dat één en dezelfde God en Vader aan het begin van ons leven staat, is er een tweede dat wij met iedereen gemeen hebben. We hebben als mensheid in een grijs verleden met deze God gebroken. We zijn

allemaal van dezelfde lap gescheurd, met hetzelfde sop overgoten. Jood, Israëliet, Arabier, Nederlander, Turk, Marokkaan, Molukker of Chinees, we kunnen elkaar allemaal een hand geven. Het hart van ieder is een bron van kwaad, 'een fabriek van afgoden'. De een heeft vanwege een moord in de bak gezeten, de ander heeft alleen maar een keer gedacht: 'ik kan hem wel vermoorden'. Met onze tong of pen kunnen we die ander evengoed doden als met een pistool of mes. De een heeft zijn lichaam vergooid en zijn huwelijk op het spel gezet door met andere mannen of vrouwen naar bed te gaan. De ander heeft 'alleen maar' in gedachte die andere vrouw of man begeerd. Maar in Jezus' ogen is dat ook overspel! We kunnen de boom van ons leven nog zo mooi versieren, maar we kunnen God niet voor de mal houden. Hij kijkt dwars door ons heen, en ziet dat de wortel van onze levensboom is aangetast. Alleen door Jezus komen we met God in het reine.

3. Eén en hetzelfde Evangelie

En dat is het derde dat ons met iedereen verbindt. God meet niet met twee maten. Hij ziet niet bij de een door de vingers wat hij de ander aanrekent. Zijn Woord roept elk mens tot de orde. Hij is een Vader wiens hart brandt van liefde, maar die ons ook door elkaar kan rammelen. Persoonlijk, als gemeente, maar evengoed als natie. De boodschap van Israëls profeten, evangelisten en apostelen is heel veelkleurig en veelzijdig, dat zeker. Maar allemaal roepen ze ons in koor terug tot God. Dat is uitermate hoopgevend voor wie ontdekt heeft, dat hij of zij Gods liefde heeft versmaad en z'n leven te grabbel heeft gegooid. Maar het is ook ergerniswekkend voor wie een hoge pet op heeft van zichzelf. De boodschap van de Bijbel stamt uit een andere wereld. Het is waar, mensen hebben haar vertolkt en op schrift gesteld. Toch is het Evangelie geen uitvinding van synagoge of kerk. Het is niet door een stelletje knappe theologen in elkaar gezet. Het is ook niet door een godsdienstige samenkomst democratisch verwoord. Hoe irritant voor velen ook, maar het Evangelie komt van God. Daar heeft geen enkele profeet of apostel uit Israël invloed op gehad. Zij hebben die boodschap ontvangen, soms tegen wil en dank, soms met de grootste vreugde. Het is maar welke boodschap ze door moesten geven. Maar zij hebben het gedaan. En volgelingen en dienaren van Jezus mogen levenslang naar hun Heiland luisteren en...Zijn stem laten horen. De stem van de Goede Herder. Je zou als christen een misdadiger zijn, als je die boodschap -in daad en woord- niet doorgaf! Want het Evangelie is voor elke zondaar bestemd. Ook dat verbindt ons met wie dan ook.

4. Dezelfde Rechter

Er is nog iets dat wij met ieder mens gemeen hebben. Wij staan straks allemaal oog in oog met dezelfde Rechter: Jezus, Gods Zoon, de Messias! Nu zou dat geen probleem hoeven te zijn, als wij allemaal Jezus als onze Redder ontmoet en erkend hadden. Wie in dit leven zichzelf met heel zijn hebben en houden heeft

uitgeleverd aan Jezus, heeft een ongekennde vrede. Een rust die wel op alle mogelijke manieren wordt aangevochten, dat wel. Maar als de lijn naar boven maar zuiver gehouden wordt, kan geen enkele omstandigheid die rust wegnemen. Miljoenen christenen hebben in de loop der eeuwen, tot op vandaag, daar getuigenis van afgelegd. Talloze volgelingen van Jezus zouden zo uit de gevangenis ontslagen zijn of worden, als zij het geloof in Jezus maar vaarwel zeiden. Maar juist dat konden en kunnen zij niet, koste wat het kost! Zoveel is de diepe band met Jezus hun waard. Daarom is de gedachte aan Jezus' terugkomst en aan Zijn koninkrijk op aarde voor hen geen stoorzender. Jezus kan nooit hun glazen ingooien. Zijn koninkrijk dat voor de deur staat brengt de grootste zegeningen en vreugde voor hen mee.

'Geloof je die onzin nog?'

Maar volgelingen van Jezus vullen niet als enigen de aarde. Hoewel hun aantal met de dag stijgt, zijn er nog veel meer die Jezus niet kennen. En wat ons land betreft zijn er meer dan genoeg die hun neus optrekken voor het Evangelie. Toen een gelovige van gereformeerde afkomst eens getuigde van Jezus' persoonlijke terugkomst, keek een lid van dezelfde kerk haar meewarig aan, zo van: 'geloof je die onzin nog?' Maar of iemand deze boodschap aanvaardt of schouderophalend of zelfs spottend naast zich neerlegt, volgelingen van Jezus weten wel beter. Zij beseffen diep dat zij straks, samen met hun naaste burens, familieleden, huisgenoten, dorpsgenoten, landgenoten en wie ook maar voor Jezus staan. In dat uur kan geen mens een goed woordje voor een ander doen. Ieder wordt door Jezus als Rechter doorgelicht en geoordeeld. Wie in dit leven een geldig paspoort heeft, dat toegang geeft tot Zijn koninkrijk, weet zich veilig en geborgen. Die kan onbevreesd de toekomst tegemoetzien. Maar wie Jezus' uitgestoken hand afslaat en Zijn liefde, Evangelie en geboden tot z'n dood toe verwerpt, heeft straks een enorm probleem.

5. Scheiding der geesten

Hier scheiden de wegen. Tot nu toe hadden we het over allerlei dingen die ons met iedereen verbinden. Uit de hand van één en dezelfde Schepper zijn wij voortgekomen. Dat is het eerste. En het tweede: we hebben allemaal met deze God gebroken. In de derde plaats: ieder die Gods Woord hoort, ontvangt een en dezelfde allervriendelijkste, maar dringende uitnodiging om te breken met alles wat een doorn in Gods oog is en zich aan Jezus als Redder over te geven. En ten vierde: we zijn allemaal samen op weg om door dezelfde Rechter op rechtvaardige wijze beoordeeld te worden. Maar hier dreigt het gemeenschappelijke dan ook op te houden. Rond de gekruisigde en opgestane Jezus gaan de wegen uiteen.

Eens hing Jezus tussen twee misdadigers, ter dood veroordeeld, aan een ruwe, houten kruispaal. Beide mannen, links en rechts van Hem, hadden hun straf

verdiend. Jezus niet, maar Hij hing daar dan ook niet voor Zichzelf, maar voor Zijn volk Israël en voor de zonden van de wereld! Eerst hebben beide misdadigers met Jezus gespot. Er hing een bord boven Zijn hoofd, waarop stond dat Hij de Koning der Joden was. Als Hij Zich dan de Verlosser waande, dan moest Hij dat maar tonen. Maar spoedig gebeurde er iets, waardoor op de valreep de wegen van die twee criminelen alsnog uiteen gingen. Jezus had luid geroepen: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen'. Dat woord veranderde het hart van een van de twee moordenaars en dat bleek onmiddellijk. Hij begon zijn collega-moordenaar te waarschuwen. Dat hij zelfs nu nog spotte, nu zij het oordeel ondergingen.... De straf die wij ontvangen, zei hij, is terecht, 'maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan'. Kijk, daar zit nu precies het verschil. Hetzelfde uur gaat deze moordenaar met Jezus mee, het paradijs binnen. Op grond waarvan? Omdat hij zijn eigen schuld erkende en Jezus als Verlosser beleed, terwijl de ander zich verhardde. Dezelfde zonnestralen die de klei hard maken, doen de boter smelten. De scheidslijn loopt dwars door gemeente en volk heen!

Hoofdstuk 2

'Zijn heilzaam Woord neemt aan'

Sorry voor deze ietwat kreupele titel. Dat komt omdat het een zinsnede is uit een zestiende-eeuws lied. En bij een gedicht mag je soms een beetje schuiven met woorden. Het is een regel uit ons Wilhelmus. In het op één na laatste van de vijftien coupletten wordt ons hele volk opgeroepen het heilzame Woord van God aan te nemen. Alle reden om deze woorden handen en voeten te geven.

'Zijn...Woord'

Wij zijn een koppig volk. Hardnekkig, eigengereid en trots. Die koppigheid is ons in de geschiedenis nogal eens van pas gekomen. Wij lieten niet over ons lopen en stonden ons mannetje. In de Tachtigjarige Oorlog tegen Spanje heeft ons volk heel wat verzet geboden. Heel Europa keek naar ons kleine landje. Als hier de strijd gewonnen werd om gewetensvrijheid, dan was het voor Europa gewonnen. Over die vrijheid, God naar Zijn Woord te dienen, gaat het ook in het Wilhelmus. De dichter van ons volkslied was er alles aan gelegen, eenheid te brengen tussen vorst en volk. Met het Woord van God als samenbindend element. Vandaar die oproep in ons volkslied: 'Zijn heilzaam Woord neem aan!' Maar wat moet je met zo'n regel in de 21e eeuw?

Om te beginnen roept het ons terug van onze beeldcultuur naar het Woord. Aan Israël is het Woord van God toevertrouwd. Joden hebben het ons overgeleverd. Omdat noch Joden, noch christenen (in de eerste eeuwen althans) beelden hadden, dachten de Romeinen dat zij geen god hadden. Of zij ook een God dienden. De levende God, de Schepper van hemel, zee en aarde! Omdat God wist, hoezeer het menselijk hart tot afgoderij neigt, heeft Hij Zijn volk van meet af aan ten strengste verboden beelden van Hem te maken. God is immers Die HIJ IS, en niet zoals wij denken dat Hij is. Hij heeft Zich geopenbaard. Van Zich laten horen in Zijn Woorden en van Zich doen spreken in Zijn daden. Daarmee haalt Hij een streep door al ons gefilosofeer, geredeneer en gefantaseer over God. Normen en waarden worden niet door ons bepaald, maar door God. Zijn geboden geven richting, licht, hoop, vreugde.

'Zijn heilzaam Woord neemt aan'

Maar waarom zou Gods Woord heilzaam zijn? Sinds wanneer heeft het Evangelie een genezende werking? Vanaf het allereerste begin! Lees de Evangelieën en het bijbelboek Handelingen er maar op na. Overal waar Jezus en Zijn volgelingen de blijde boodschap brachten, lieten zij een spoor van zegen achter. Het Evangelie verandert mensenlevens of....wat wij prediken is *geen* Evangelie!

1. Korinthe en Amsterdam

Korinthe was een havenstad en lag op een smalle landstrook, aan beide kanten grenzend aan de zee. Zeelui brachten er heel wat dagen door. Hun (zeil-)boot werd van het ene strand over land getrokken naar het andere strand. Dat scheelde een enorme omweg op zee. En eens iets langer aan land verkeren is ook een welkome afwisseling. Plezier en vermaak genoeg in Korinthe. De seksgodin was erg geliefd. Hoererij, homoseksuele en pedofiele praktijken waren aan de orde van de dag. Tempels van allerlei goden dekten die cultuur. Misdad, diefstal, gierigheid, vuile praat, laster en roddel tierden welig. Een dagje Korinthe was weinig anders dan een dagje Amsterdam. Trouwens, zo ver hoef je niet te gaan. Elke Nederlander kan als hij dat wil, in een luie stoel, met een hapje en en drankje via de televisie of het internet de hele santekraam van heidendom, afgoderij en goddeloze praktijken met betaling van enig kijkgeld dagelijks in huis halen. Porno, misdaadfilms, speelfilms, waarin ontrouw en overspel schering en inslag zijn, en niet te vergeten occulte programma's vergiftigen menig huis. Talloze huisgezinnen worden beheerst door de beeldbuis, geregeerd door de goden en godinnen die daarachter zitten. Nederland een vrij land? Vergeet het maar. Vrouwen- en meisjeshandel lopen gesmeerd. Drugshandelaren verdienen grof geld aan de vernietiging van kostbare levens van de jeugd. In abortusklinieken en gynaecologische afdelingen in ziekenhuizen worden ongeboren babies 'vakkundig' en betaald gedood. De moederkoek levert nog wat op voor de cosmetica. En honderdduizenden vrouwen blijven met een diepe wond in hun ziel achter, of lopen gevaar langzaam maar zeker hun geweten als met een brandijzer dicht te schroeien! Mannen moeten niet denken buiten schot te blijven. Zij hebben evengoed hun aandeel geleverd in de zwangerschap. Mannen verruilen hun vrouw, vrouwen hun man voor een 'beter' liefje, en de kinderen zijn de dupe. Hun harten worden wreed in tweeën gescheurd. Levenslang blijft een kind een zoon of dochter van die ene vader en die ene moeder. Maar het humanistische denken biedt ruimte voor al deze praktijken. Daarmee bevestigen zij de waarheid van het Bijbelwoord: 'de barmhartigheden van de goddelozen zijn wreed'.

'Sommigen van u zijn dat geweest....'

Na dit sombere relaas laten we gauw een hoopvoller geluid horen. Het Evangelie spreekt het verlossende woord, in welke situatie ook. De kapitale vergissing die mensen maken is, dat zij menen dat het Evangelie een slappe boodschap is, die geen zoden aan de dijk zet. En dat terwijl het Evangelie de enige boodschap is die mensenlevens radicaal veranderen kan. Op twee voorwaarden. Wanneer het Evangelie niet gekortwiekt of verwaterd wordt. En dat gebeurt wanneer de inhoud van het Evangelie niet de levende persoon van Jezus, de gekruisigde en opgestane Heiland is. Want dan is het geen Evangelie! En de tweede voorwaarde is: dat degene die Jezus brengt, Hem ook kent. De duiveluitbanners in Efeze, die mensen probeerden te bevrijden 'in de naam van Jezus die Paulus predikt', keken lelijk op hun neus. Zij kregen uit de mond van

de boze geesten te horen: 'Jezus kennen wij, en van Paulus weten wij, maar wie zijn jullie?' Met andere woorden: de duivel laat zijn prooi niet los voor een formule. Hij lacht de persoon die hem in Jezus' Naam beveelt te vertrekken vierkant in zijn gezicht uit, als deze Jezus niet werkelijk kent! De machten van zonde, duivel, angst, ziekte en schuldgevoelens worden alleen gebroken wanneer deze machten met de levende Jezus worden geconfronteerd. De bringer van het Evangelie dient vol van de Heilige Geest te zijn. 'Want het koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht', schrijft Paulus aan de kersverse gemeente in Korinthe.

Een paar bladzijden verder wordt het helemaal spannend wat hij aan deze gemeente schrijft. Verschillende gelovigen die deel uit maken van de gemeente van Jezus Christus in Korinthe, blijken een verleden te hebben. Sommigen hadden in de prostitutie gezeten of een bordeel gerund. Er waren ex-dieven bij, allemaal waren het ex-afgodendienaars. Sommigen hadden de geldgod gediend. Anderen de seksgod. Mannen hadden met mannen gemeenschap gehad, vrouwen met vrouwen seks bedreven, weer anderen hadden kinderen voor seksueel genoegen gebruikt. Anderen hadden zich overgegeven aan laster en hadden de naam van deze of gene kapot gemaakt. Maar -en daarin bleek de genezende kracht van het Evangelie- Paulus kon aan hen schrijven: 'sommigen van u zijn dat geweest!' Zij hadden het verleden achter zich gelaten. Door overgave aan Jezus, en door zich in het waterbad te laten onderdompelen, hadden zij afscheid genomen van hun oude leven. Zij hadden het in geloof met Jezus begraven. Door het bloed dat Jezus uitgoot aan het kruis, waren zij schoongewassen. En de Heilige Geest van Jezus had hun leven op een nieuw spoor gezet. Zeker, de tegenstander lag dagelijks op de loer. En het was geraden maar zo ver mogelijk bij de vreemde vrouw, of bij de sekstempel, bij de geldgod of bij roddel vandaan te blijven om niet opnieuw in de maalstroom van het kwaad meegezogen te worden. Maar toch, Paulus kon vrijmoedig schrijven: 'sommigen van u zijn dat geweest!' Zij hadden het heilzame Evangelie aangenomen en....waren veranderd!

2. Het Evangelie in de moderne tijd

Hoe vaak hoor je niet: 'ja, dat was een andere tijd'. Alsof het tweeduizend jaar geleden gemakkelijker was een leven van afgoderij, uitspatting, haat en duisternis achter je te laten dan nu. Dat is een leugen. De wereld van vandaag is in moreel en geestelijk opzicht gelijk aan die van tweeduizend jaar geleden. Hooguit hebben de afgoden zich in een nieuw jasje gestoken. Maar de inhoud is precies eender, eindeloos saai en hopeloos ouderwets. Eer, geld, genot, macht, het zijn de machten die menig kerkelijk of politiek leider, menige journalist en programmamaker, maar evengoed Jan met de pet en de buurvrouw om de hoek in zijn of haar greep hebben. De meeste mensen komen echter niet verder dan het constateren van een aantal dingen die niet deugen. De nieuwsmedia staan bol

van berichten over situaties, gebeurtenissen en mensen die negatief belicht worden. Slecht nieuws verkoopt veel beter dan goed nieuws. Maar het goede nieuws mag er zijn en is waard doorgegeven te worden. Hier volgt een greep uit het, doorgaans verzwegen, goede nieuws!

Vergeving na een abortus

Een paar jaar geleden werd na de Mars voor het leven in Amsterdam aan een parlements lid een pakket met drieduizend getuigenissen overhandigd. Het waren de verhalen van vrouwen uit Amerika die jaren geleden een abortus hadden ondergaan. Het leed, de wroeging en de ontwrichting in relaties met man of kinderen, die deze ingreep had teweeggebracht, was ontzettend. Maar dit was nu bij deze vrouwen voorbij. Zij hadden soms na jaren Jezus gevonden en ervaren dat Hij ook voor de zonde van abortus had geboet. Hun zonden waren niet alleen vergeven, ook hun beschadigde ziel was door Hem genezen. Bevrijd van schuld en van schuldgevoelens konden zij nu frank en vrij de jeugd waarschuwen: doe dit nooit! Begin nooit aan een abortus! Want het brengt -en dat wordt in abortuskliniek of ziekenhuis niet verteld- alleen maar ellende en schade. Maar Jezus bevrijdt en geneest, zelfs van de herinnering aan abortus. Vrouwen die het hebben ondergaan, kunnen met een nieuwe liefde kinderen, hetzij in hun eigen gezin, hetzij bij anderen begroeten. Zelfs ex-aborteurs ontvangen een nieuwe toekomst als zij zich aan Jezus gewonnen geven! 'Sommigen van u zijn dat geweest'.

Mensen met homofiele gevoelens vonden genezing

In een samenkomst van een gemeente van Christus in Engeland, kwamen midden onder de dienst twee vrouwen binnen die lesbisch waren. Er had geen enkele activiteit van de prediker in hun richting plaats gehad. Maar de aanwezigheid van Jezus door de Heilige Geest was daar zo sterk, dat zij in de tegenwoordigheid van God ter plekke genazen en bevrijd werden van hun gevoelens. Jezus verandert nog steeds mensenlevens! In een samenkomst aan de andere kant van de oceaan werden jaren geleden aan het begin van de dienst mensen met homofiele gevoelens naar voren geroepen. Zij gingen mee met een gebedsteam voor bevrijding. Ik weet zeker dat zij veranderd zijn. Er zijn getuigenissen genoeg van mensen die gezegd hebben: ik was homofiel, maar ik ben het niet meer. 'Sommigen van u zijn dat geweest'.

Tallose getuigenissen

De geschiedenis van de Bijbel en van de zending levert tallose voorbeelden op van mensen die stuk voor stuk een verleden hebben. Of zij nu prostitué, tovenaars, drugsdealer, moordenaar, geldvrek of wat ook waren, zij veranderden door een levende ontmoeting met Jezus. Hoeveel boeken zijn er niet geschreven over allerlei mensen, in de smurrie van zonde verzeild, of in hopeloze situaties

verstrikt, die allen redding en bevrijding vonden door Jezus! Je hoeft alleen maar aan 'Het kruis in de asfaltjungle' van David Wilkerson te denken. Wat een invloed heeft dat boek en de verfilming ervan niet gehad. Hoeveel tienduizenden vonden door het getuigenis van Teen Challenge (tieneruitdaging) geen compleet nieuw bestaan! Dat de wereld van mening is dat je van bepaalde gevoelens niet bevrijd hoeft te worden, nu ja. Maar dat vele kerken en gemeenten twee linkerhanden hebben als het om mensen gaat die in de puree zitten, dat is een smet op het Evangelie. Is er werkelijk geen antwoord van vergeving, bevrijding genezing en verlossing voor al die situaties waarmee wij dagelijks geconfronteerd worden? Of moeten we zeggen dat het enige antwoord op de grote geestelijke, morele en sociale nood van onze tijd is: een krachtige opwekking door de Heilige Geest? Het wordt tijd dat we het onvervalste en krachtige Evangelie zoals de apostelen dat verkondigden -en zoals dat in vele delen van de wereld nóg gepredikt wordt!- in ons land en in het lauwe westen weer herontdekken. Tot redding van talloze verlorenen om ons heen!

Hoofdstuk 3

Wat is er loos?

Er gaan duizend en een dingen mis in relaties. Een op de drie of vier huwelijken strandt. Kinderen vervreemden vaak van hun ouders. Kostbare vriendschappen worden verbroken. Waar ligt de oorzaak?

1. Waar viel de bijl in het water?

In de Bijbel lezen we een leerzame geschiedenis over leerlingen van een profetenschool. De ruimte waar ze bivakkeren wordt te klein. Ze gaan uitbouwen. Daarvoor gaan zij, onder leiding van de profeet Eliza, naar het bos om hout te hakken. Opeens vliegt bij iemand het ijzer van de bijl en valt in het water. De man die de bijl hanteerde komt bezorgd naar Eliza. 'Meneer', zegt hij, 'ik had hem geleend'. Eliza zegt: 'waar is de bijl in het water gevallen?' De leerling-profeet wijst hem precies de plek aan. Op diezelfde plek gooit Eliza een stuk hout in het water, en...het ijzer van de bijl komt boven drijven!

Eerlijk duurt ook het kortst

Dit is geen sprookje. Ook geen succesverhaal. Het is een geschiedenis die ons iets te zeggen heeft. De vraag is: waar ging het mis? Kunnen wij de plek aanwijzen om zo te zeggen, waar de bijl in het water viel? Waar begon de relatie te verkoelen? Wat is er gebeurd dat het eens zo vurige geloof is verslapt? Waarom is die eens zo bloeiende gemeente haar getuigenis in haar omgeving kwijt? Wat is er gebeurd? Het scheelt een heleboel tijd en energie, wanneer we de waarheid niet omzeilen maar zo snel mogelijk aan het licht brengen.

Het spreekwoord zegt: 'eerlijk duurt het langst'. Maar in een andere zin is het ook waar: 'eerlijk duurt het kortst'. Erlo Stegen schreef eens: 'in de tijd dat wij in de zielszorg dertig Zoeloes helpen, helpen wij één blanke'. Hoe dat komt? De Zoeloes die tot berouw komen, belijden onmiddellijk en met naam en toenaam hun zonden. Blanken draaien doorgaans uren om de hete brij heen. Kijk maar naar de praktijk. Wij in het westen zijn in staat van de ene hulpverlener naar de andere te gaan, de ene therapie na de andere te proberen. Niets lijkt te helpen. Geen wonder. Jezus zegt dat alleen de waarheid (en dat is Hijzelf!) vrijmaakt! Wanneer mensen bewust niet van Jezus willen weten, en een afkeer hebben van het Evangelie, dan is het begrijpelijk dat zij van alles en nog wat proberen om van de problemen af te komen. Maar wanneer zij die zich christenen noemen, de waarheid schuwen en naar een hulpverlener alleen luisteren als deze hen niet tegen de haren instrijkt, is het verloren tijd en energie, je met hen bezig te houden. Wij zullen onder ogen moeten zien: waar viel de bijl in het water? Waar begon het fout te gaan? We kunnen problemen alleen oplossen, als we er echt van af willen en bereid zijn, het probleem bij de wortel aan te pakken.

2. 'Wilt u gezond worden?'

In het ziekenhuis 'Bethesda' in Jeruzalem lagen vijf zalen geschaard rond een badwater. Allerlei zieken lagen daar. Van tijd tot tijd kwam er een engel die het water in beroering bracht. Wie dan het eerst in het water was, werd genezen, het maakte niet uit welke ziekte hij of zij had. Het was in de tijd dat Gods Zoon, Jezus, als Mens op aarde was. Waarom vrienden niet al die mensen op hun matras naar Jezus droegen, maar hen daar gewoon lieten liggen, weten we niet. Wel weten we dat Jezus 'Bethesda' binnenstapte, en naar een man toeliep die achtendertig jaar verlamd was. Hij stelde hem deze simpele vraag: 'Wilt u gezond worden?'

Gewoonlijk wordt over deze vraag al te vlot heen gestapt. Meestal wordt de nadruk gelegd op het antwoord van die man: 'ik heb geen mens'. Daar valt natuurlijk ook wel het een en ander over te zeggen. Maar.....als Jezus ons die vraag 'Wilt u gezond worden?' stelt -in welke toestand we ook zitten!- kunnen we niet om die vraag heen. We zullen haar in elk geval moeten beantwoorden! De waarheid is, dat velen in de praktijk 'nee!' zeggen. Veel mensen houden zo vast aan hun probleem, zorg, of nood, dat ze er gewoon aan vastgeroest zitten. Ze zijn als het ware met hun probleem getrouwd. Want als ze er van afgeholpen werden, zouden ze net zo lang zoeken tot ze weer een probleem hadden, want ze moeten wat te klagen hebben. Jezus daagt ons door die vraag: 'wil je gezond worden?' uit. Willen we echt veranderen? Of zoeken we alleen een 'oplossing' waarbij wijzelf er zonder kleerscheuren van af komen?

3. De röntgenstralen van Woord en Geest

Mensen staan gauw met hun oordeel klaar. Vooral als Nederlanders hebben wij daar een handje van. Jezus zegt: 'oordeel niet, opdat u niet geoordeeld wordt'. Want God zal de meetlat die wij bij anderen aanleggen, ook bij ons hanteren in het oordeel, voegt Hij er aan toe. Nu is vermanen iets heel anders dan veroordelen. Een oprechte vermaning is doorgaans niet populair. Wij zijn een ongezeggenlijk volk. Wij dulden nauwelijks of geen gezag. Dus als prediker moet je wel het een en ander overwinnen, om een gemeente of volk in liefde maar ongezoeten de waarheid te zeggen. Toch hebben ze daar recht op. Hoezeer er aan een bestraffend woord ook een prijskaartje hangt. Om te beginnen dat de prediker zijn boodschap met zijn leven onderstreept.

doen en leren

Jezus heeft de eerste dertig jaar van Zijn leven op aarde geen enkele preek gehouden, geen Bijbelonderwijs gegeven, geen pastoraal gesprek met wie ook gehad. Je mocht in Israël niet voor je dertigste in het openbaar leren. Je onderwijs kon zo gemakkelijk tot 'droogzwemmen' vervallen. Het moest geen theoretisch verhaal zijn, maar praktisch. Jezus heeft Zich aan die regel gehouden.

Dertig jaar lang heeft Hij de tijd genomen, om het dagelijkse leven van Israël in Zich op te nemen. En vooral: dertig jaar lang heeft Hij de woorden van God bestudeerd, overpeinsd, er uit geleefd en...ze gedaan. Na dertig jaar doen van Gods geboden, begon Hij het volk in de dienst van God te onderwijzen. Daarom was de massa ook zo onder de indruk van Jezus' prediking. Zijn onderwijs was gezaghebbend. Het ging met geestelijke autoriteit gepaard. De boze geesten die onder zijn gehoor zaten kregen het te kwaad en begonnen soms te schreeuwen. Zijn woorden waren verlossend, genezend en bevrijdend! Er gebeurde altijd iets wanneer Jezus ergens sprak. Zijn Woord was en is levend en krachtig. Het schudt mensen uit, het ontmaskert alle schijnvrome franje, mensen voelen zich op zijn minst in hun hemd staan. Je kon bij Jezus niet dezelfde blijven. Een grijs middenvlak was in Zijn buurt onbestaanbaar. Daarom duurde Jezus' openbare optreden slechts drie jaar. Langer verdroeg de leugen de Waarheid niet. Ze verdraagt de Waarheid nog steeds niet. Over verdraagzaamheid gesproken.....

leiden of misleiden

Een prediker kan een gemeente maken of breken. De profeet Maleachi sprak de priesters in zijn tijd openlijk aan. Jullie begonnen zo goed, zei hij. Vroeger leefden jullie met God. Door jullie goede, betrouwbare onderwijs hielden jullie het volk af van de zonde. Maar nu brengen jullie het volk door verkeerd onderricht tot struikelen. Jullie stijven de mensen in het kwaad! Deze boodschap is brandend actueel. Onder het kerkvolk vinden evengoed liefdeloosheid, abortus, incest, echtscheiding, overspel, roddel, zwendel en homoseksuele praktijken plaats als buiten de kerk. Het verschil is alleen..... we durven er in veel gevallen Gods Naam nog bij aan te roepen ook!

Als Jezus merkt dat je aan de kinderen komt.....

Jezus werd niet gauw kwaad. Hij is de nederigheid en de zachtmoedigheid zelf. Maar kom niet aan de kinderen. Als volwassenen het bestaan om kinderen tot zonde te verleiden, drukt Jezus zich heel kras uit: 'Het ware beter voor zo iemand dat een molensteen om zijn hals gehangen werd en hij in de diepte van de zee zonk'. De theologie moge met haar tijd meegaan, Jezus niet! De geboden van Zijn Vader zijn niet, zoals onze wispelturige, democratische wetjes, op papier geschreven, maar met Goddelijke hand in steen gebeiteld. Zijn Woorden zijn eeuwig!

Met je volle gewicht voor de ingang staan?

Het is onvoorstelbaar, hoe groot de invloed van een prediker ten goede, maar ook ten kwade kan zijn. Hoeveel mensen zijn in de loop der tijd niet verhinderd om het koninkrijk Gods binnen te gaan? Velen verlangden er naar, strekten er zich naar uit, maar ze konden niet binnen gaan. De sleutel die toegang verleende tot het koninkrijk was zoekgemaakt. Weggenomen door de Schriftgeleerden,

door predikers en Bijbelgeleerden die, om zo te zeggen, met hun volle gewicht voor de ingang gingen staan. Zo ongeveer lezen wij dat in het Evangelie. Wat een verantwoordelijkheid! Waar ligt de oorzaak? Wanneer predikers meer onder de indruk zijn van hun eigen woorden, of van theoloog A, B of C, dan van het levende Woord en van Jezus Zelf, dan zetten zij hun hoorders op het verkeerde been. Zij draaien Gods beloften in ongeloof de nek om, verwateren en ontkrachten Gods geboden. Zij brengen de mensen niet bij Jezus maar houden hen van Hem af. Hij, Jezus, Die als geen ander het woord van Zijn Vader eerde, liefhad en deed, leerde het volk door Zijn onderwijs God te eren en te dienen. Maar een prediking die louter put uit de media, of uit eigen wijsheid in plaats van uit God en uit het hart van Jezus, is een sta-in-de-weg in plaats van een wegwijzer naar het koninkrijk. Er is maar één troost. Maar dat is dan ook een grote troost. Dat vele profeten hebben aangekondigd, dat op een gegeven moment God finaal afrekent met die valse profeten. Het zal in één keer uit zijn met die huurlingen die geen hart voor de schapen hebben. Zonder blikken of blozen zuigen zij de kudde uit en verrijken zichzelf met de wol en het vet van de kudde. Zij weiden zichzelf in plaats van de schapen. Plotseling zal de God van Israël ingrijpen. 'Ik zál die herders!' zegt Hij, bij monde van Ezechiël. En dat moment is dichterbij dan wij denken....!

4. 'Mijn volk heeft het graag zo'

De een maakt het bovenstaande boos, de andere blij misschien. Maar voordat u of ondergetekende mocht denken de dans te ontspringen, wordt ons deze illusie uit handen geslagen. De valse profeten en misleidende predikers zouden geen vrij spel hebben, als het niet waar was wat Jeremia zei: 'mijn volk heeft het graag zo'. Met andere woorden: de valse profeten prediken maar al te graag wat de massa graag hoort. Het levert ook voor het volk (schijnbare) voordelen op als de prediking misleidend is, want dan kun je lekker doen wat je graag wilt.

Er was in de 19e eeuw in Utrecht een prediker die zijn preek zó begon: 'gemeente, hoeveel is tweemaal twee?' U antwoordt natuurlijk: 'wel, dominee, dat is natuurlijk vier'. Ja, zeker. In de winkel, op de markt en in de handel is dat zo. U wilt weten waar u aan toe bent. Maar in de kerk? Als de waarheid onomwonden gepredikt wordt, reageert menigeen met: 'tweemaal twee is vier, ja, vaak wel, maar kan het in een bepaald geval ook niet vijf zijn of zes?' Men wil een waarheid horen die in eigen kraam te pas komt. Het Woord moet niet te stellig klinken, want dan gaan we al gauw afdingen.....

De gemeente heeft evenveel schuld aan misleidende prediking als de predikers zelf. De profeet, Hosea zegt: 'zoals het volk is, zo is ook de priester'.

'Zijn geboden zijn niet zwaar'

Best mogelijk dat sommigen deze boodschap 'zwaar' vinden. De vraag is maar:

wat heet zwaar? Vraag dat eens aan mensen die in rampgebieden hulp verlenen. Wat een grote offers zijn er bijvoorbeeld niet gebracht tijdens de watersnood in 1953. En wat een inzet, inspanning, hard werken, weinig slaap getroost menig werker in zendingsgebieden of in de hulpverlening zich niet? Vraag het eens aan hen: 'was het zwaar?' Zij willen er niet van horen. Zij deden en doen het uit liefde. Waar geen liefde is, is alles te veel. Maar waar liefde is, is geen offer te zwaar. In Jezus is een onuitputtelijke bron van liefde, ontferming, kracht en troost. Is Jezus volgen zwaar? Bonhoeffer schreef: 'het gebod van Jezus is hard, onmenselijk hard voor wie er zich tegen verzet, maar zacht voor wie er zich gewillig aan overgeeft'.

Het 'aannemen van Jezus'

Wij kunnen wel onszelf bedriegen, maar God niet. Wie vecht voor 'de aloude waarheid', maar geen levende verbinding heeft in het geloof met de Heere Jezus, heeft God tegen zich. God vraagt volledige overgave. Dat wij Hem vertrouwen, Zijn Woord aanvaarden, Zijn Zoon aannemen. Wie steigert tegen 'het aannemen van Jezus' -op een uiterst rechtse of vrijzinnige manier- moet daar maar melding van maken bij de hemelse Testamentmaker. Hij gebruikt dat soort uitdrukkingen in Zijn testament, maar als wij het dan beter weten.....

Geen sprake van, dat het 'aannemen van Jezus' in geloof iets is dat je zo tussen vijf voor vijf en vijf uur even doet en daarmee basta. Integendeel. Wie een kind verwekt en ter wereld brengt, heeft levenslang in liefde voor dit kind in te staan. En wie door het geloof in Jezus tot kind van God wordt aangenomen, komt levenslang niet meer van die ene Vader los. En ook niet van Zijn enig geliefde Zoon. Hem aanvaarden is Hem erkennen als de Heer van je leven. Dan ben je geen seconde langer heer en meester in eigen leven. Vanaf dat moment krijgt Hij de teugels in handen. Het kost een heel leven om Hem meer en meer als Meester van je leven te kennen, te aanvaarden en te dienen. God is niet onder de indruk van een eredienst op zichzelf. Wat voor liturgie, zangbundel of vertaling je ook gebruikt, als de levende omgang met God, het ontzag voor Zijn Woord, de liefde tot Jezus en Zijn geboden ontbreken of heel erg matig zijn, roept Hij ons terug tot 'de eerste liefde'. Jezus spuwt van lauwheid. Iemand die fel tegen is, is Hem liever dan iemand die onder het mom van godsdienstigheid mooi zijn eigen zin doet.

5. Het oordeel begint bij het huis van God

Wij zijn zo gewend geraakt, om ons zelf in de watten te (laten) leggen, dat velen een stevige boodschap niet kunnen waarderen. Iemand zegt misschien: er staat toch in de Bijbel 'gij zult uw naaste liefhebben als uzelf'? Dat klopt. Maar weet u in welk verband het staat? Er vlak voor maant Mozes zijn volk zijn naaste, als die in de fout gaat, openhartig daar op aan te spreken. Doe je dat niet, dan laad je zonde op je. En in werkelijkheid haat je je naaste door hem te laten

aanmodderen, in plaats dat je hem liefhebt! Lees het maar na. Het staat in Leviticus 19:17 en 18.

In Zijn Naam bijeen, maar waarvoor?

Zolang God zwijgt, wordt alles op zijn beloop gelaten. Je kunt het zo gek niet bedenken of het is vandaag mogelijk. En nog 'in de naam van Christus' ook. Maar Jezus heeft er niets mee te maken. We zeggen het zo gemakkelijk, als er maar een paar christenen bij elkaar zijn: 'waar twee of drie in Mijn Naam bijeen zijn, ben Ik in het midden'. Maar we zouden de moed eens moeten hebben om die woorden van Jezus in hun verband te lezen. Als u dan Mattheus 18: 15-22 naast 1 Korinthe 5 legt, waar Paulus deze woorden van Jezus bijna letterlijk aanhaalt, krijgt u een totaal ander idee. Het gaat hier niet om christenen die getrouwd worden bij een slechte opkomst. Het gaat om het eenparig afrekenen met het kwade in de gemeente! Wij zijn in de kerken er doorgaans erg handig in, om de woorden van God zó om te buigen, dat ze ons met rust laten.

De Gemeente is het eerst aan de beurt

De profeet Jesaja zegt dat God acht slaat op diegenen die voor Zijn Woord beven! Dat heeft niets met angst te maken, maar met liefdevol ontzag. We zouden van vreugde moeten opspringen, elke keer als we een boodschap horen die ons wakker schudt, ons binnenste buiten keert en ons in berouw aan Jezus' voeten brengt. Hoewel deze boodschap voor ons hele volk bestemd is, wil zij allereerst de gemeente van Christus tot de orde roepen. Zij is geroepen het zout te zijn. Maar als het zout zijn kracht verloren heeft, gaat de gemeente het bederf niet tegen, maar versnelt juist het verval! Daarom is het nu de tijd dat het oordeel begint, niet in een café, disco, gokhal of in wat voor wereldse aangelegenheid ook, maar...bij het huis van God! (1 Petrus 4:17) Want als de bliksem van Woord en Geest daar inslaat en orde op zaken stelt, zal dat zijn uitwerking op ons volk niet missen.